

Olguța Creangă - Caia

*Copilăria
Parintelui Cleopa*

Ilustrații de Violeta Zabulică - Diordiev

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2016

Casa părintească, botezul și meleagurile natale

a să ajungi la casa noastră, treci râul Sitna, care are maluri înălțuțe pe ici pe colo și lunca largă și plină de vegetație vara; iarna râul îngheață din malul stâng în cel drept, de treci pe el ca pe un pod. În luncă trăiau ca frații împreună arini, plopi, sălcii din care se mai iveau câte o vulpe, un iepure, doi, trei, dar dacă nu băgai de seamă, puteai călca pe ace, pentru că aricii erau peste tot. Păsările ciripeau și împreună cu tumultul apei care susura, formau un concert de luncă. Mai sus erau colinele ce înconjurau satul precum zidul o cetate. Acestea se așezau în trepte până spre obcină. Casa avea două odăi mari, tindă și cerdacuri de jur împrejur. În ogradă era șopronul, grajdul și alte acareturi necesare gospodăriei. Era acoperită cu șindrilă și avea mușcate la ferestre. Tavanul era din grinzi așezate în formă de cruce. Geamurile erau destul de mari și așezate în fața răsăritului. În odaia mare aveam sobă cu cuptor și pe cuptor lejanță, peste care părinții puneau o blană de oaie și să tot dormi... Erau și păduri prin apropiere, la Sigăleni și la Cozancea. Acolo mergea tata după lemne, căci iarnă, vară, făceam foc. În fața casei, spre răsărit, săpase tata un heleșteu și adusesse pești. Seara era o feerie să stai pe malul iazului și în cântul greierilor să vezi cerul înstelat și să privești dincolo de el. Luna și stelele se oglindeau în iaz și noi visam și împleteam priveliștea cu ruga. Grădina măsoară cam șaiszeci de

prăjini și pe margini erau pomi fructiferi, iar în mijloc tata ara și cultiva porumb, grâu, legume și zarzavaturi care ne prisoseau întregul an.

Dragii mei, îmi povestea mama că tata prinsese de tavan un nou legănuț pentru mine, căci în celălalt încă se mai legăna fratele meu, mai mare cu un an. Mama, după trecerea celor patruzeci de zile, mergea la Biserică pentru moliftă și pentru ca preotul să mă inchine și în sfântul Altar, căci așa sunt închinați băieții. Peste câteva zile intra la stative și deoparte și de alta erau legănuțele și întindea când o mână, când cealaltă, să facă vânt, dar zicea ea: „Îngerii păzitori zburau prin odaie și vă legănau”.

Eu m-am născut la începutul lui aprilie 1912, în comuna Sulița, județul Botoșani, când natura se trezește la viață și cred că de aceea o ador. În ființa mea, împletite cu rugăciunea sunt sădite șopotul izvoarelor, susurul apelor, vuietul munților și al văilor, foșnetul pădurilor, ciripitul păsărilor, parfumul pajiștilor cu flori, lumina blândă a soarelui strălucitor și feeria nopților înstelate, când câte o stea sau mai multe deodată cădeau, noi credeam că sunt îngeri trimiși în misiune pe pământ...

Vecine cu satul meu erau satele: Dracșani, Cheliș, Sulițoaia, Cherchejani, Copălău, dar parcă Sulița trona peste ele, pentru că era târg și prin ea treceau maiestuos râurile Sitna și Burla sau Ursoaia. În satul meu biserica avea vreun secol atunci când m-am născut.

Casa părintească era pe la mijlocul colinei Dealul Țelina. Nu departe era Dealul Hârtopul și mai jos toloaca Târgului Sulița. În fața casei se ridica Dealul Poienița, iar în dreapta, se zăreau

Botoșanii și în stânga era drumul bătut spre Iași, unde mergeau creștinii să se închine la moaștele Sfintei Parascheva.

– Constantine, îmi zicea mama, la botezul tău a venit tot satul și taică-tu zicea: „Parcă ar fi fiu de prinț, cu atâta cinste! Dar eu ți-am spus, Ano, că stă scris în Scripturi: „Fericit este omul care-și va umple casa de copii, căci nu se va rușina când va grăi cu vrăjmașii săi în poartă” (Psalmul 126, 5), continua tata Alexandru, aducând slavă lui Dumnezeu că i-a mai dăruit un fiu.

Eram al cincilea și frații mei m-au primit ca pe un dar ceresc.

Îmi povestea mama că bunica maternă a țesut pentru scutecele mele cea mai fină pânză de in și o făcuse albă ca neaua, căci nașii erau de neam preoțesc și bunica fusese nepoată de preot, așa că știa să respecte și rangul. Bunica mea a trăit într-o sferă cerească, căci îngerii o însoțeau la rugăciune. Ea îmi spunea: „Constantine, la botezul tău, îngerii zburau prin biserică și eu mă rugam Lui Dumnezeu, ca tu să devii preot”.

Se obișnuia ca la Taina Botezului să cânte Corul de copii, îmbrăcați în costume populare și cu flori în mâini. Toți se bucurau, căci biserica mai primea în sânul ei încă un viitor corist. Părintele Gheorghe îi întreba pe copiii care împlineau șapte ani dacă vor să vină la cor. Dacă zicea cineva că nu are voce, părintele îl întreba:

– Poți să vorbești? Deci, ai voce! Vei veni la cor pentru a învăța să cânti. Și așa, toți copiii satului cântau de zor, la cor...

Nu trece multă vreme de la botez și eu m-am îmbolnăvit așa de tare, încât mama, la stăruința bunicii, m-a dus la Schitul

Cozancea la părintele Conon Gavrilescu și acesta a învățat-o să mă dăruiască Maicii Domnului, zicând: „Maica Domnului, ți-l dăruiesc pe pruncul Constantin ca să-l faci sănătos” și m-a apropiat de icoană. Bunica zice că pe loc m-am făcut sănătos. Mi-a povestit că, venind acasă, m-au pus în legănuț și m-au adormit cântându-mi din psalmii lui David. Așa am crescut mărișor.

Tata adunase icoane în căsoaie, adică în odaia mare și le puse pe peretele de la răsărit, spunând că acesta este iconostasul casei Ilie. Era făcut după modelul de la biserica noastră, „Sfântul Nicolae”. În fața acestui iconostas aveam o măsuță rotundă, pe care stăteau: Sfânta Cruce, Viețile Sfinților, Ceaslovul, Psaltirea și Sfânta Scriptură. Părinții și frații mai mari făceau rugăciunile miezonopticii, din care am gustat și eu după ce am împlinit șapte ani.

Dar să nu uit, dragii mei, să vă spun un lucru esențial, și anume acela că părinții mei și toți sătenii ascultau de părintele nostru, Gheorghe Chiriac, așa cum ascultau și ascultă de Însuși Iisus Hristos. Mai vreți ceva? Cred că e deajuns. Voi cum ascultați de preotul duhovnic?